

Tot de toenmalige rector Roger Dillemans hem in 1990 naar het rectoraat riep om er zijn adviseur te worden en woordvoerder van de K.U.Leuven, passeerde iedere student burgerlijk ingenieur bij Willy Geysen. Toch kent de goegemeente hem allereerst als voorzitter van Caritas Vlaanderen dat dit jaar haar vijfenzeventigste verjaardag viert. Een volbloed academicus met een opmerkelijk parcours.

Toon Osaer

'Iets betekenen voor zwakkeren in de samenleving'

ALLE Limburgers trage praters? Na een gesprek met Willy Geysen denk je daar wel even anders over! Betrokkenne is geboeid door de mens en heeft een enorme bewondering voor de vrijwilliger. „Onze Vlaamse samenleving staat vandaag waar ze staat dankzij de onbaatzuchtige inzet van zo vele vrijwilligers. In de caritassector historisch vooral getrokken door religieuze congregaties.”

– Een ingenieur met een bijzondere aandacht voor de menselijke factor in de samenleving lijkt me niet vanzelfsprekend.

Als ingenieur zijn we inderdaad allereerst technisch gevormd. Bij mij groeide die aandacht voor het humane en het sociale geleidelijk doorheen mijn carrière. Een belangrijke wending was de vraag van wijlen rector Piet De Somer om aan onze faculteit een aanvullende opleiding voor veiligheidsingenieurs uit te bouwen. De toenmalige minister van Arbeid en Tewerkstelling A. Califice wilde immers voorrang geven aan de voorkoming van arbeidsongevallen. Ik kreeg de opdracht om die opleiding vorm te geven. Vrij snel was duidelijk dat veiligheid niet enkel een technische component, maar ook een humaan-menselijk aspect inhield. Dat laatste was toen nieuw voor mij. In het programma kregen beide aspecten elk vijftig procent van de aandacht in de vakkenverdeling.

Ik merkte bovendien dat veiligheid in wezen zeer sterk reglementeringsgebonden is. Daarom ging ik in mijn vrije tijd rechten studeren. Tussen 1975 en 1980 was dat om zo te zeggen mijn hobby.

– Van de veiligheidswetgeving naar het woordvoederschap van de universiteit lijkt me toch een grote stap.

Toen Roger Dillemans in 1990 als rector werd herkozen, zocht hij iemand als adviseur en woordvoerder die alle aspecten van de universiteit kon overzien. En door mijn dubbele belangstelling en vorming kwam hij wellicht bij mij terecht. Het woordvoederschap werd een boeiende ervaring.

Bovendien was ik adviseur voor externe zaken, een opdracht die daarna nog tien jaar bleef doorlopen bij Dillemans' opvolger André Oosterlinck.

Bij dat internationale aspect van de universiteit is de sociale gevoeligheid erg belangrijk. We hadden toen een drieduizend buitenlandse studenten. Met alle problemen van dien: visa, verblijfsvergunningen, problemen in de thuislanden die hier hun weerslag hadden en ten slotte de onvermijdelijke menselijke problemen.

– Meteen was u gewapend om voorzitter van Caritas te worden?

Hoe men daarvoor bijna elf jaar geleden bij mij is terechtgekomen, is me nog altijd een raadsel. Op zeker ogenblik kreeg ik het bezoek van een afvaardiging onder wie Jan Dumon, die ik kende als pastor van de Universitaire Parochie. Ze zochten iemand die de uitdagingen van de koepeel wat van op afstand kon bekijken om een aantal zaken te reorganiseren. Het werd me voorgesteld als een relatief kleine werklust, zo'n dag in de week. Achteraf gezien

was dat een duidelijk understatement.

Het werd uiteindelijk een vrij tijdrovende job, maar uiterst interessant. Meebouwen aan dat middenveld geeft een enorme voldoening. Waar je als ingenieur meestal bezigt bent met materie, kun je hier iets betekenen voor gewone mensen en vooral voor de zwakkeren in de samenleving.

– U moest Caritas leiden in een turbulente periode.

De gezondheids- en welzijnssector zijn, samen met het onderwijs, voorbeelden bij uitstek om duidelijk te maken dat de overheid niet alles zelf moet doen. En het zijn precies sectoren die de overheid heeft overgelaten aan het vrije initiatief, die bij een wereldwijde vergelijking hoger scoren dan deze die de overheid zelf in handen heeft gehouden. De overheid moet hier ondersteunend werken, maar niet operationeel worden. Dat verdedigen was iets wat mijn voorzitterschap boeiend heeft gemaakt. We kwamen uit een periode waar-

in Caritas opereerde in een context van een zogenaamde bevriende politieke cultuur. Met het aantreden van de eerste paarse regering was het voor ons wel even zoeken.

De traditionele zwakte van onze christelijke organisaties is toch wel het gebrek aan samenhang en samenwerking. Doordat we in het verweer kwamen, ondervonden we de nood aan meer slagkracht en modern professioneel werken. Dat werd mogelijk door een grondige reorganisatie met twee krachtige verbonden.

Het leven is zo complex dat het zonder basisprincipes niet vol te houden is

Vandaag is de Caritas-koepel niet langer een hiërarchisch, maar veeleer een associatief verband tussen het Verbond van Verzorgingsinstellingen VVI, het Vlaams Welzijnsverbond, Caritas Internationaal en ACC/Partezis.

De grote verandering die we meemaakten was die

van een zuilgebonden organisatie naar een vrije middenveldorganisatie. Die periode heeft ons de kans gegeven om te evolueren. Politiek vrijer zonder onze strategie of onze eigenheid op te geven en gesteund op de evangelische waarden.

De politieke tegenwerking maakte ons krachtiger, al moesten we leren omgaan met onder andere de euthanasiewet. Toch was het niet allemaal kommer en kwel. Er bleven mensen in de federale regering die rationeel met ons mee wilden denken en voor wie het welzijn van de zwakkere mens voorop stond, maar vooral ook in de nieuwe Vlaamse regering.

– Zijn de evangelische waarden waarnaar u geregeld verwijst, voor u zelf ook belangrijk?

Zonder meer. Je zou dit waarschijnlijk moeilijk kunnen, als je zelf niet overtuigd bent. Ik stelde in onderhandelingen met gelijk wie altijd duidelijk dat ik een praktikerend katholiek ben. Met grijze stofben je niet veel, tenzij met grijze hersenstof. Het leven is zo complex dat het zonder basisprincipes niet vol te houden is. Spirituele voeding is daarbij erg belangrijk, en dat geldt voor heel veel mensen in de samenleving.

Bij mij speelt de Universitaire Parochie daarin een grote rol, en meer bijzonder de wekelijkse eucharistieviering, meestal nog in een volle kerk. We hebben in onze parochie het geluk dat de homilie elke week opnieuw een pareltje is. We kunnen immers terugvallen op voorgangers en pastores van hoog niveau. Als je het daar niet vindt, dan zul je het nergens vinden.

Daarnaast is er een heel goede verbondenheid. Je ervaart er bij collega's ook facetten die elders niet meteen aan bod komen of die je anders niet ziet. En ten slotte, maar eigenlijk in de eerste plaats: we krijgen zo enorm veel in dit leven, dat ik het niet meer dan vanzelfsprekend vind om wekelijks een uurtje vrij te maken om overwegend dank u te kunnen zeggen.

© Elisabeth Bayley

Voor de uitgebreide versie, surf naar de website www.kerknet.be/geysen.